

Не си спомням Христо да ми се е оплаквал тогава, че времето му не стига. Ако и почти половината от материала за всеки брой на нашия Смях и сълзи да се пишеше от него, ако и всяка седмица да печаташе в Българан по повече от страница стихове и проза, ако и програмата на техническото училище, където той учеше в седми клас, да беше далече по-тежка от гимназиалната. Голяма бе изненадата ми, когато научих от негови съученици, че Христо е много добър ученик, редовен и с висок успех. А модно беше тогава между нас да се перчим с наплеваторство към училище, учители и уроци, със слаби бележки и неизвинени отсъствия с високомерно презрение към "зубрачите". Когато в редакцията всички се надпреварвахме с това наше перчене, Христо или тихо се усмихваше, или пък правеше весели шегички от нашите подвизи. Но една вечер, останали са само двама с него, на път за дома /и двамата живеехме в Юч-бунар/, той съвсем неочаквано поля моето самохвалство на хлапашка разпуснатост с такъв студен душ, че аз трябваше засрамен да замълча. За пръв път слушах Христо да говори без обичайната му шеговитост. Гласът му дори се промени - беше загубил своята мека топлота и непознати сурови ноти звучаха в него. Аз слушах почти същото, което толкова често преди това ми бяха говорили и учители и родители, но докато на тяхните укори и съвети аз /ако и мълчаливо/ винаги намирах у себе остроумни възражения и ги отминавах с хулиганско високомерие, тук пред другаря, който се възмущаваше за мене и на разбран образен език рисуваше пластично моята хлапашка глупост, която ме бе повела дявол знае накъде, съвсем нямаше място за възражения и за хулигански високомерия. Защото тоя другар бе вече спечелил сърцето ми, а зад думите му стоеше неговия личен пример.

X X X

Еднаж, това бе пак в първите дни на нашето приятелство, като научих че в техническото училище има два отдела : земемерен и строителен. Запитах Христо за земемер или за строител учи. "Разбира се, строител!" - отвърна той с шеговитата важност. - "Земята отдавна е измерена на шир и дълж, но толкова малко е построено върху нея. Нека други продължават да я мерят, аз ще строя!"

Вечер често намирах Христа в читалище "Христо Ботев", чиито членове тогава се събираха в салона на безплатните ученически трапезарии на ул. Пиротска /сега Андрей Жданов/ и ул. Ибър. През януари или февруари 1917 година в тоя салон читалището изнесе редица реферати върху Ботева. Всяки от тия реферати се разискваше бурно по няколко вечери наред. Тесни и широки социалисти, анархисти, толстоисти, националисти горещо си оспорваха великия поет и гражданин. Христо, а покрай него и